

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt Deum intus alloqui debeamus. 30

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER III.

Qualiter interiori alloqui debeamus do-
minum, ut ipsum agnoscere possimus.

Cap. XXX.

VNum nobis omnino necessariū est, quod
est abstractio a rebus creatis, & unio cum
Deo. Cor etenim nostrū abstrahere debe-
mus ab omni illo, quod vel fecimus, vel adhuc
facere debemus, & ab omnibus incidentijs, quæ
amorosum accessum ad Deū impedire queāt: &
omniū anxietatum, turbationum ac sollicitudi-
nū nostrarū obliuisci, simpliciꝝ cogitatione in
Deū fugere, & instar ceruorū ac hinnulorū velo-
ci saltu transilire cuncta, quæ nobis incidunt impe-
dimēta, & sic alloqui dñm: Vbi nā es tu dñe De-
us meus? Tu me ad hoc creasti, ut te cognoscā,
& cognitū diligā. O benedicte Deus, quis nā es
tu? Summum vtriusq; bonum. Porro, quæ bonus sis,
hoc tibi soli notū est. Tu es qui es. Tu es vnica,
sempiterna, increata, incommutabilis, diuina, a-
mabilis, dulcis, pacifica, amicabile, delectabi-
lis, virtuosa & gaudiosa essentia. Sed vñ proce-
dit ista essentia? Hæc neq; gignit neq; gignitur.
Quid facit ergo essentia ista? In ipsa est pater, &
filius, et spiritus sanctus. Et pater gignit vnicū
filium suum, & spiritus sanctus vtriusq; cōpla-
centia est. Et hi tres sunt vna, vnica, sempiterna,
increata, incommutabilis, diuina, amabilis, dul-
cis, pacifica, amicabile, delectabilis, virtuosa et
gaudiosa essentia. Porro, hæc simpliciter absq;
formis et imaginibus meditari debemus, et sem-
per in Deū absq; tristitia conuerti, totiesq; ista re-
colere, donec omnium aliorum obliuiscamur. Et
hæc est abstractio, quæ profecto ante omnia ne-
cessa-

DD ij cessa-

cessaria est, si in Deum venire debeamus. Et
 hæc vna nostra cogitatio semper in Deū
 oēm multiplicitatē fugere debet: alioqui distra-
 ctus quisq̄ remanebit, & deficere cogetur. De
 de iā vltius cogitabimus hoc mō: Quid est
 go ista essentia? Est oīs essentię essentia, omni-
 tā vita, & lux omnis lucis. Hicq̄ cauendū est
 cogitationē nostram ad creatas substantias
 currere sinamus, sed semper in vna illa essentia
 permanebimus, donec simul cū ipso dño nos
 ducēte egrediamur. Deinde cōsequenter cogitabimus
 in Deo: O æterna, abyssalis, modinescia, increata
 & incōprehensibilis essentia, ab æterno tā
 go, q̄ oīa alia in te increata fuimus. Et certe
 me cū quicquid volebas facere, poteras. Nec
 resistebā tibi. Iam vero etiam te ipsum me cū
 nisti, & es vita aīæ meæ. Quia ergo oīs
 oīs essentiæ, te me cū vnisti, & semper me cū
 permanens, oēm voluntatem meam totā
 in diuinam essentiam tuam projicio: rogans
 & obsecrans, vt me sic regere atq̄ vti digneris
 quomodo me vti poteras, quādo in diuina
 te tua adhuc increatus eram.

Interna vnio cum Deo. Cap. XXXI.

Obscuro te o amabilissime dñe Deus
 mihi secundū beneplacitū tuū acceptissimā
 meæ voluntatis tuæ adorare te in imagine
 meæ, in qua te ipsum vnisti: vbi quoq̄ te
 presentē inuenire possum intelligentē oēs
 nes, cogitationes, voluntates ac desideria
 cundū q̄ etiā retribues mihi. O amabilissime
 us, ecce intra me es vicinior mihi, q̄ sim ipse
 mihi, Attamē me liberę condidisti, & inter
 pus